

Μήνας Ὀκτώβριος

2η Κυριακή Λουκᾶ

(Λκ. 6, 31 – 36)

1 Ὀκτωβρίου 2017

«...ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν,
καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς...»

Ενα ἀπέραντο πέλαγος νοημάτων ἀνοίχθηκε μπροστά μας μέ τή σημερινή Εὐαγγελική περικοπή. Ἐνα πέλαγος, τό ὁποῖο καλούμαστε νά διαπλεύσουμε καί ν' ἀρδεύσουμε ἀπ' αὐτό ἄπειρα νάματα εὐσεβείας, πίστεως καί ζωῆς.

Ἡ ἐπί τοῦ Ὄρους ὁμιλία τοῦ Κυρίου μας, τῆς ὁποίας σήμερα ἀκούσαμε ἕνα μεγάλο ἀπόσπασμα, ἀποτελεῖ τήν καρδιά τοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος τοῦ Χριστοῦ μας. Δέν εἶναι μάλιστα ὑπερβολή, ἄν ποῦμε ὅτι αὐτή ἀποτελεῖ τή σπονδυλική στήλη τῆς Καινῆς Διαθήκης, γύρω ἀπό τήν ὁποία εἶναι κτισμένο ὅλο τό ὑπόλοιπο σῶμα τῶν θεόπνευστων βιβλίων.

Ἀπ' ὅλ' αὐτά ὅμως τά νοήματα, πού τόσο ἔντονα τ' ἀκούσαμε νά ἤχοῦν στ' αὐτιά μας, ἄς σταθοῦμε στό κεντρικότερο, στό σπουδαιότερο, στό δυσκολότερο καί στό ὁμορφότερο. Ποιό εἶναι αὐτό; Εἶναι φυσικά ὁ 27ος στίχος τοῦ βου κεφαλαίου τοῦ Λουκᾶ: «...ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν,

καλῶς ποιείτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς...». «Νά ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς σας καί νά εὐεργετεῖτε ὅσους σᾶς μισοῦν». Αὕτη εἶναι ἡ πιό κεντρική ἐντολή τοῦ Χριστοῦ μας, τήν ὁποία ὁ Ἰδιος πρῶτος ἀπ' ὄλους ἐφήρμοσε θυσιάζοντας τόν ἑαυτό Του ἐπάνω στόν Τίμιο Σταυρό. Εἶναι ἡ πιό δύσκολη καί ἡ πιό ὁμορφη. Γιατί ὅμως; Ἄς τό δοῦμε πολύ σύντομα.

Κατ' ἀρχήν, εἶναι ἡ πιό δύσκολη ἐντολή τοῦ Κυρίου αὕτη, διότι ποτέ δέν συμφώνησε μέ τή λογική τοῦ πεπτωκότος κόσμου. Ἀπό τότε πού ὁ Χριστός μας διακήρυξε τήν ἀγάπη πρὸς τούς ἐχθρούς καί πέθανε γι' αὕτη τήν ἀγάπη, ποτέ οἱ ἄνθρωποι δέν μπόρεσαν νά τήν καταλάβουν κι οὔτε προσπάθησαν ποτέ νά τήν ἐφαρμόσουν. Πάντοτε ὁ κόσμος λειτούργησε καί ἐξακολουθεῖ νά λειτουργεῖ κάτω ἀπό τή λογική τῆς ἐκδίκησης. Μοῦ ἔκανες κάτι, θά σοῦ ἀνταποδώσω τά ἴσα ἢ καί περισσότερα. Οἱ ἐκατόμβες τῶν θυμάτων, οἱ κρουνοί τῶν αἱμάτων, οἱ ποταμοί τῶν δακρύων μήπως δέν μαρτυροῦν, δυστυχῶς, τοῦ λόγου τό ἀληθές; Ἡ ἐκδίκηση εἶναι αὕτη πού σβήνει τό χαμόγελο ἀπό τά πρόσωπα καί ἐξατμίζει τή δροσιά τῆς ἀρετῆς ἀπ' τίς ἀνθρώπινες ψυχές.

Σήμερα, μ' ὅλη μας τήν τεχνολογική καί πολιτιστική ἀνάπτυξη, μ' ὅλη μας τήν πρόοδο καί τήν κουλτούρα, δέν καταφέραμε νά ξεφύγουμε ἀπ' αὕτη τή λογική τῆς ἐκδίκησης καί τῆς ἀνταπόδοσης. Ὅταν ἄρχιζε ὁ εἰκοστός αἰώνας, προσπάθησαμε καί κάναμε τόν κόσμο μας μιά γειτονιά. Σήμερα, στόν εἰκοστό πρῶτο αἰώνα ὁ κόσμος πλέον δέν εἶναι μιά γειτονιά. Σήμερα χωράει ἄνετα στήν παλάμη μας. Στήν ἐποχή μας μπορούμε, καθῶς κινουῦμε τά δάκτυλά μας, νά ταξιδέψουμε στ' ἀκρότατα σημεία τῆς ὑδρογείου. Τά τελευ-

ταίου τύπου μοντέλα τῆς κινητῆς τηλεφωνίας ζυγίζουν λίγα γραμμάρια καί ἄνετα χωροῦν μέσα στήν παλάμη ἀκόμη καί ἑνός μικροῦ παιδιοῦ. Πατώντας μάλιστα τά πληκτρα τοῦ προσωπικοῦ μας ἠλεκτρονικοῦ ὑπολογιστοῦ μέ τά δάκτυλά μας, μπορούμε ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, μέσω τοῦ διαδικτύου, νά συλλέξουμε πληροφορίες ἀπό τά τέσσερα σημεία τοῦ ὀρίζοντα. Κι ὅμως, ἐνῶ φέραμε τόν κόσμο τόσο κοντά μας, ἀμπαρώσαμε τήν καρδιά μας πιο πολύ μέσα στό καβούκι της. Δέν διστάσαμε πολλάκις νά χρησιμοποιήσουμε τήν τεχνογνωσία μας, γιά νά κάνουμε τήν ἐκδίκηση πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μας πιο ἐπώδυνη καί πιο μεγάλη.

Ἐμεῖς, ἐξάλλου, δέν εἴμαστε ἐκεῖνοι πού διδάξαμε στά παιδιά μας πὼς πραγματικά ἔξυπνος δέν εἶν' αὐτός πού πηγαίνει μέ τό σταυρό στό χέρι; Ἐξυπνος καί ἰκανός εἶναι αὐτός πού ξέρει νά ἐκδικεῖται, νά παίρνει τό αἷμα του πίσω, πού δέν δέχεται μύγα στό σπαθί του. Ἡ λογική τοῦ κόσμου λέγει: «ἀγάπησε τό φίλο σου καί μίσησε τόν ἐχθρό σου». Ὁ Χριστός ὅμως λέγει: «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν». Δέν εἶναι παράλογος αὐτός ὁ λόγος; Γιά τόν κόσμο εἶναι μία ἀνόητη ἐντολή. Γι' αὐτό καί εἶναι δύσκολο νά ἐφαρμοσθεῖ.

Ὅλο αὐτό τό πάθος γιά ἐκδίκηση ἀσχημίζει τή ζωή μας. Μπορεῖ ἡ ἐντολή τοῦ Χριστοῦ μας γιά ἀγάπη νά εἶναι δύσκολη, εἶναι ὅμως ὁμορφη. Δέν ὑπάρχει πιο ὁμορφη ἐμπειρία στόν κόσμο ἀπό τήν προσφορά τῆς ἀγάπης καί μάλιστα στήν πιο τέλεια μορφή της, πού εἶναι ἡ προσφορά τῆς ἀγάπης στοὺς ἐχθροὺς. Ὁ πολὺς κόσμος δέν θά συμφωνήσει μαζί μας. Γιατί γιά τοὺς περισσότερους ἀπό τοὺς ἀνθρώπους ἀξία ἔχει ἡ δύναμη τῆς ἐκδίκησης καί ὄχι τό μεγαλεῖο

τῆς ἀγάπης. Ἡ ἐκδίκηση εἰσάγει τό θάνατο στή ζωή μας. Ἡ ἀγάπη εἶναι ὅ,τι πιό ἰσχυρό ὑπάρχει στόν κόσμο, διότι ἡ ἀγάπη στούς ἐχθρούς μπορεῖ νά λυγίσει συνειδήσεις, διότι ἡ ἀγάπη εἶναι αὐτή πού νικάει ἀκόμη καί τόν ἴδιο τό θάνατο! Ἡ ἀγάπη πού ἀγκαλιάζει ἀκόμη καί τούς ἐχθρούς φέρνει γαλήνη στήν ψυχή, ἡρεμία, χαρά, ψυχική ἰσορροπία, θαλπωρή στίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ὑπάρχει ἀλήθεια πιό γλυκό θέαμα ἀπό ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀγάπη, ἀπό ἓνα χᾶδι γεμάτο ἀγάπη; Ἐς θυμηθοῦμε ἐκείνη τή γνωστή ἀτάκα τοῦ μεγάλου Βασίλη Τσαγανέα ἀπό τόν ἀθάνατο παλαιό ἐλληνικό κινηματογράφο: «Ἄνθρωποι, ἄνθρωποι, πρὸς τί τό μίσος καί ὁ ἀλληλοσπαραγμός; Ὅλοι ἄνθρωποι εἴμαστε...»

Ἐς ἀρθοῦμε πάνω ἀπό τήν ἀσχήμια τῶν περιστάσεων. Ἐς δώσουμε τόν ἀγώνα τῆς ἀγάπης. Εἶναι ἀγώνας δύσκολος ἀλλά καί ὁμορφος. Ἐς κάνουμε τό σπίτι μας, τήν οἰκογένειά μας, τή γειτονιά μας, τήν ἐνορία μας φωλιές τῆς ἀγάπης. Θά βροῦμε μέσα σ' αὐτές παρηγοριά καί ἀνθρωπιά. Ἐς περιφρονήσουμε καθετί ἀσχημο καί ποταπό. Σάν τόν τραγουδιστή κι ἐμεῖς ἄς πάρουμε ἓνα ἀεροπλάνο κι ἄς πετάξουμε ψηλά, πάνω ἀπό ὅλες τίς μικρότητες, καί νά θυμόμαστε πώς «ὅποιος σέ πίκρανε ἢ σέ πλήγωσε, ἀπό ψηλά ἄν τόν κοιτάξεις, θά σοῦ φανεῖ τόσο ἀσήμαντος, πού στή στιγμή θά τόν ξεχάσεις...».

Ἀμήν.